

odůvodňuje je ustanovení § 15 discipl. statutu pro advokáty a ustanovení §§ 9 a 10 adv. řádu, ze kterých plyne, že do listiny kandidátů advokacie mohou být zapsány jen osoby, které poskytují záruku, že důvěry, kterou tato ustanovení předpokládají, nezklamou. V §u 15 discipl. stat. pro advokáty a kandidáty advokacie jest stanovena speciální překážka zápisu do seznamu advokátů, totiž důvěrynehodnost, avšak jen ohledně těch osob, na něž se vztahuje § 14 téhož statutu, t. j. těch osob, které byly následkem disciplinárního nálezu škrtnuty ze seznamu. Dlužno však důsledně také při ostatních kandidátech, kteří poprvé žádají za zápis do listiny kandidátů, důvěryhodnost zkoušeti. Výbor advokátní komory tuto důvěryhodnost zkoušel a právem dospěl k tomu poznání, že dlužno zápis Dra Julia F-a do seznamu kandidátů advokacie pro činy vyličené v napadeném rozhodnutí odepřít.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Stačí úplně to, co uvedeno v důvodech výboru advokátní komory, převzato byvši ze zprávy ministerstva financí ze dne 13. srpna 1926, která spočívá na obsahu spisů o valutovém přestupku Dra Julia F-a, aby se uznati musilo, že jmenovanému na ten čas nemůže přiznána býti důvěryhodnost, jakou povolání kandidáta advokacie jako budoucího advokáta vyžaduje. Dle toho není třeba dalšího šetření, jehož odvolatelé postrádají, zejména též ne trestních spisů. Že sdělení spisů finančního řízení bylo odepřeno, odvolatelé vědí, sami to uvádějíce. Ale ani těch vzhledem k autoritativnímu původu zprávy shora zmíněné, na niž nižší místa staví, není třeba. Že však je důvěryhodnost podmínkou zápisu do seznamu kandidátů advokacie, plyne jasně z §u 15 disc. stat., na nějž se vrchní zemský soud odvolává, neboť nelze se dovtípit, proč by byla podmínkou jen pro toho, kdo byv škrtnut chce býti znova zapsán, a nikoli pro toho, kdo má zapsán býti, z původu ještě nikdy zapsán nebyv. Jde pořád o stejné povolání a když je důvěryhodnost přísnou podmínkou v jednom případě, musí býti důsledně i v každém jiném. Ovšem § 15 ve spojení s §em 14 dává na ruku, že správným chováním po delší čas může osoba zase důvěryhodnosti protizákonným činem ztracené nabýti, ale u žadatele neuplynula ještě taková doba, aby mu mohlo býti přiznáno už nyní takové znovunabytí.

Čís. 6645.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Neschopnost zaměstnance není důvodem, by mu byla odepírána odměna za práci přes čas.

Úmluva při přijetí do práce nebo za trvání pracovního poměru, kterou se zaměstnanec vzdal nároku na odměnu za práci přes čas, jest nicotnou.

Nařízení ze dne 11. ledna 1919, čís. 11 sb. z. a n. nevyjmullo divadla ze zákona o osmihodinné pracovní době.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, Rv II 538/26.)

Žalobě vrchního garderobiera v divadle proti divadelní společnosti o zaplacení odměny za práci přes čas bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Námítka, že žalobce byl neschopen, je nerozhodná, neboť, byl-li, měla žalovaná strana možnost zbaviti se ho propuštěním, neboť i podle Šu 1162 obč. zák. musí neschopnost právě tak jako v Šu 82 písm. b) živn. řádu, pod nějž zaměstnanci divadel podle čl. V. písm. o) vyhl. pat. k živn. řádu ovšem nespádají, a v Šu 27 č. 2 zák. o obch. pom. a v ostatních zvláštních zákonech o služebních poměrech, platiti za důležitý důvod, pro nějž může zaměstnavatel zaměstnance bez výpovědi ze služby propustiti, neschopnost zaměstnancova není však důvodem odpírati mu odměnu za práci přes čas, neboť něco takového zákon o 8hodinné době pracovní nezná a není toho také při právě zmíněném oprávnění zaměstnavatelově potřebí. Jestliže tedy odvolací soud dovozuje schopnost žalobcovu a dovolatel to napadá, je to vše bezpředmětné, protože nerozhodné.

Námítka, že se žalobce nároku na odměnu za práci přes čas vzdal, je rovněž planá, neboť dovolatel zakládá ji na to, že se žalobcem bylo ujednáno při přijetí do služby, že odměna za práci přes čas je obsažena již v měsíční gáži, že mu bylo oznámeno, že za práci přes čas odměny nedostane a on že s tím souhlasil. To všecko sice v podstatě tvrdila žalovaná strana již v první stoli, a nemá tedy pravdu odvolací soud, že námítka tato nebyla v prvé stoli uplatňována a jest prý proto nepřipustnou novotou, avšak námítka ta jest lichou proto, že úmluva, kterou se zaměstnanec vzdává nároku na odměnu za práci přes čas, jest, stala-li se při přijímání do práce nebo za poměru pracovního, podle Šu 879 obč. zák. neplatna, ježto se příčí zákonu o osmihodinné době pracovní, jenž všecku práci přes čas bez úředního povolení zakazuje a kategoricky nařizuje, by práce přes čas byla odměněna, čehož důvodem je ochrana zaměstnance jako strany hospodářsky slabší, kterou by zaměstnavatel jako hospodářsky silnější vždy mohl k takové úmluvě přiměti a tak ji vykořistiti. O platné vzdání se mohlo by se tedy jednati až po rozvázání pracovního poměru, což však je zde bezpředmětné, ježto se nic takového neuplatňuje.

Tím, že nařízení ze dne 11. ledna 1919, čís. 11 sb. z. a n. připustilo v divadlech noční práci, nikterak nevyjmullo divadla ze zákona o osmihodinné době pracovní, nýbrž provedlo tím jen § 8 tohoto zákona.